

Mhairi McFarlaneová

LÁSKA

NA PRVÝ POHLAD

Čo sa stane,
keď sa odrazu
vráti muž,
ktorý odišiel
z vášho života?

BESTSELLER

Mhairi McFarlaneová

LÁSKA NA PRVÝ POHLED

Všetky práva sú vyhradené. Bez písomného súhlasu vydavateľa sa nesmie žiadna časť tejto publikácie reprodukovat' alebo prenášať v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vrátane vyhotovovania fotokópií, záznamov, ukladania a vyhľadávania informačnými systémami.

You Had Me at Hello © Mhairi McFarlane 2012

Anglický originál You Had Me at Hello vydalo v roku 2012 vydavateľstvo

HarperCollins Publishers Ltd., Londýn

Translation © Michal Zidor

Copyright © Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Bratislava 2013

Dej knihy je vymyslený. Mená, postavy a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, spoločenskými podujatiami či miestami je čisto náhodná.

e ISBN 978-80-07-02327-7

Túto knihu kúpite vo všetkých dobrých kníhkupectvách v celej Slovenskej republike alebo si ju môžete objednať na adrese:

Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Kočelova 17, 821 08 Bratislava 2

Tel./fax: 02/55 42 51 60

e-mail: obchod@priroda.sk

www.priroda.sk

Ďakujem svojej úžasnej agentke Ali Gunnovej a skvelému Doughovi Keanovi za to, že zo mňa spravili človeka. Obrovská vďaka patrí aj Jo Reesovej, ktorej úžasná kritika priniesla prvotriedne výsledky bez toho, aby mi zničila sebavedomie, za čo jej budem naveky vďačná.

Ďakujem skvelej editorke Helen Boltonovej, ktorá svoju lásku k tejto knihe vyjadrila tým, ako s ňou zaobchádzala, a celému tímu Avon a HarperCollins za to, že boli takí profesionálni a veľmi príjemní.

Najväčšia vďaka patrí mojej výnimočnej rodine a všetkým príbuzným za ich podporu a povzbudenie: bez vás by som túto knihu nemohla dokončiť, to určite viete.

Musím sa poďakovať aj Clivovi Normanovi za jeho štedrú pomoc pri začiatkoch knihy, priateľke Sean a bratovi Ewanovi za to, že ma nútili pokračovať, keď som mala niektorý zo svojich mnohých záchvatov neschopnosti. Medzi mojich skvelých priateľov (vďačných čitateľov) a poradcov, ktorí mi pomohli knihu dokončiť, patria: Tara, Katie, Helen, Kristy, Julia, úprimný a inšpiratívny Tree C three (ďakujem za názov, Nat!) a moja sestra Laura.

A mnohí duchaplní ľudia, ktorých poznám, najmä Jerry, Rob, David a Tim, mi dovolili nehanebne vykrádať ich nápady: veľmi si to cením! Dúfam, že nedôjde k nijakým strašným žalobám.

Najviac sa chcem poďakovať svojej drahej Alex – tak ako Bon Jovi, ani ty si nestrácala vieru.

A ďakujem aj vám, že ste si kúpili moju knihu. Dúfam, že ste sa aspoň raz zasmiali, a na tom mieste, ktoré malo byť smiešne.

Venujem Jenny, ktorú som objavila na univerzite.

ÚVOD

„Ach, do riti, to mám zase šťastie...“

„Čo je?“ opýtala som sa.

Odohnala som jednu mimoriadne statočnú a neodbytnú osu od svojej plechovky koly. Ben si zakrýval tvár rukou tak, že vyzeral ešte nápadnejšie.

„Profesor McDonald. Veď vieš, Vajcová hlava. Už pred týždňom som mu mal odovzdať esej o Keatsovi. Videl ma?“

Obzrela som sa. Na druhej strane trávnik zaliateho popoludňajším slnkom sa profesor zastavil na mieste a bez okolkov na nás ukazoval prstom, pričom sa mu dokonca na perách objavilo slovo TY.

„Ehm. Áno.“

Ben na mňa vykukol cez medzeru medzi prstami.

„Možno áno, alebo jednoznačne áno?“

„Predstav si tvídovú, zavalitú, plešivú škótsku navádzanú strelu, ktorá má tvoje presné súradnice a letí rovno cez trávnik, aby ťa dostala. Áno, videl ťa.“

„Tak dobre, myslí, myslí...“ mrmlal Ben s pohľadom upretým na konáre stromu, pod ktorým sme sedeli.

„Skúsiš naň vyliezť? Lebo profesor McDonald vyzerá ako ten typ, ktorý bude pokojne čakať na požiarnikov aj do večera.“

Benove oči lietali po zvyškoch nášho obeda a batohoch na zemi, akoby v nich hľadal svoju odpoveď. Nemala som pocit, že by pomohlo, keby dostal vážený profesor ruksakom po tvári. Pohľad sa mu zastavil na mojej pravej ruke.

„Môžem si požičať tvoj prsteň?“

„Jasné. Ale nie je kúzelný.“ Zložila som si ho a podala mu ho.

„Vstaneš?“

„Čo?“

„Vstaň. Zo. Zeme.“

Postavila som sa na nohy a oprášila si džínsy od trávy. Ben si kľakol na jedno koleno a natiahol ku mne ruku s gotickým strieborným prsteňom, ktorý som si kúpila za libru na študentskom trhu. Pustila som sa do smiechu.

„Ach... *ty idiot*...“

Vtedy k nám dorazil profesor McDonald.

„Ben Morgan...!“

„Prepáčte, pane, práve som uprostred niečoho dosť dôležitého.“

Obrátil sa tvárou ku mne.

„Viem, že máme len dvadsať rokov a načasovanie tejto ponuky na sobáš mohlo byť vynútené... vonkajšími okolnosťami. Bez ohľadu na to, si úžasná. Viem, že nikdy nestretnem inú ženu, na ktorej mi bude záležať tak veľmi ako na tebe. Tento pocit vo mne rastie a rastie...“

Profesor McDonald si skrížil ruky na prsiach, ale na moje prekvapenie sa usmieval. Neuveriteľné. Benova guráž zase raz triumfovala.

„Si si istý, že ten pocit nie je len výsledkom hotdogov a tortíl s kukuricou, ktoré ste si včera večer robili s Kevom?“ opýtala som sa.

„Nie! Božemôj, som do teba zbláznený. Cítim to v srdci, hlave, črevách...“

„Daj si pozor, chlapče. Na tvojom mieste by som ďalej nepokračoval,“ povedal profesor McDonald. „Leží na tebe ťarcha histórie. Mysli na to, čo po sebe zanecháš. Musí to byť inšpiratívne.“

„Ďakujem, pane.“

„Ty nepotrebuješ manželku, ty potrebuješ Imodium (liek proti hnačkám, pozn. prekl.),“ povedala som.

„Potrebujem *teba*. Čo povieš? Vydaj sa za mňa. Jednoduchý obrad. Potom sa môžeš presťahovať ku mne. Mám nafukovací matrac a špinavý uterák, ktorý si môžeš poskladať a používať ako vankúš. A Kev je už skoro majstrom vo varení patatas bravas – varí zemiaky v paradajkovej omáčke.“

„Ben, to je naozaj pôvabná ponuka. Prepáč. Nie.“

Ben sa obrátil na profesora McDonalda.

„Majte súcit a chvíľu ma nechajte, nech sa z toho dostanem.“

Dorazila som domov trochu neskôr s jedinečným manchesterským dažďom za chrbtom, ktorý vie pršať vertikálne aj horizontálne zároveň. Vniesla som do domu toľko vody, až som mala pocit, akoby sa z dažďa odliala vlna a nechala ma vyplavenú pod schodmi ako nejakú morskú chaluhu.

Myslím si, že to u nás vyzerá celkom priateľsky a skromne. Po dvoch minútach by ste nás pokojne mohli označiť za mladých bezdetných *profesionálov* tesne po tridsiatke. Zarámované plagáty Rhysových hudobných hrdinov. Ošarpaná elegancia, aj keď ošarpanosť vyhráva nad eleganciou. Podlahové lišty natreté lesklou tmavomodrou farbou, ktoré moja mama zhodnotila slovami: „Vyzerá to tu ako v nejakej spoločenskej hale.“

Celý dom rozvoniaval jedlom a korením. Bolo tam teplo, aj tak však z neho sálal určitý chlad. To, že má Rhys zlú náladu, som vycítila skôr, ako som ho uvidela. Keď som vošla do kuchyne, presvedčil ma o tom spôsob, ako napäto držal plecia, nakláňajúc sa nad sporákom.

„Ahoj, zlatko,“ povedala som, kým som si vyťahovala premočené vlasy spoza goliera a odmotávala si šál z krku. Triasla som sa od zimy, moju náladu však vylepšila radosť z nadchádzajúceho víkendu. V piatok sa všetko znáša akosi ľahšie. Niečo nezreteľne odvrkol, čo mohol byť pozdrav. Radšej nevyzvedám, lebo by som mohla byť obvinená z hašterivosti.

„Zaplatila si poisťku za auto?“ opýtal sa.

„Do riti, zabudla som.“

Rhys sa ku mne otočil s nožom v ruke. Bol to zločin z vášne, vaša dôstojnosť. Keď išlo o platenie poisťky za auto, neznášal meškanie.

„Veď som ti to pripomínal! Malo to byť zaplatené už včera.“

„Prepáč, zajtra to zaplatím.“

„Ty nie si tá, ktorá musí jazdiť autom nelegálne.“

Ja však nie som ani tá, ktorá to zabudla zaplatiť minulý týždeň – videla som v kalendári pripomienku napísanú jeho písmom. Lenže to som radšej nespomenula. Moje námietky by boli podnetom na hádku.

„Možno vieš, že ich odťahujú do šrotu, aj keď sú len zaparkované na chodníku. Žiadna tolerancia. Potom mi nevyčítaj, keď ho zošrotujú a ty budeš musieť cestovať autobusmi.“

Predstavujem si seba v modrej čiapke na spanie so zvončekom na konci.

„Zajtra ráno. Neboj sa.“

Otočil sa späť k pultu a pokračoval v krájaní papriky, na ktorej mohla, ale aj nemusela byť moja tvár. Spomenula som si, že mám niečo na udobrenie, a tak som odbehla po fľašu červeného vína.

Naliala som dva poháre takmer doplna a povedala som: „Na zdravie, ušiak.“

„Ušiak?“

„Hlupáčik. To je jedno. Aký si mal deň?“

„Všetko po starom.“

Rhys pracuje ako grafický dizajnér pre marketingovú spoločnosť. Neznáša to. A ešte viac neznáša, keď o tom má hovoriť. Na druhej strane má rád bulvárne historky o procesoch z Manchesterského korunného súdu.

„Dnes odpovedal jeden chlap na verdikt doživotného väzenia bez možnosti podmieneného prepustenia nesmrteľnými slovami: *Nech sa ten krivý chumaj poserie.*“

„Haha. A bol?“ opýtal sa.

„Krivý? Nie. Ten odsúdený zabil niekoľkých ľudí.“

„Môžeš napísať *krivý chumaj* a *poserie* do Manchesterského večerníka?“

„Len s hviezdíčkami namiesto niektorých písmen. Muse-la som poriadne zjemniť to, čo vravela jeho rodina. Opísala som to ako *emóciami nabité výkriky a zvolania z hľadiska*. Jediné slovo o sudcovi, ktoré nebolo vulgárne, bolo *starý*.“

Rhys si so smiechom odniesol pohár do obývačky. Šla som za ním.

„Dnes som robila prieskum o hudbe,“ povedala som a sadla som si. „Mama sa mi sťažovala, že *Margaret Drummondová mala na svadbe svojho synovca dídžeja v bejzbalovej šiltovke, ktorý hral oplzlé a kakofonické pesničky o súložení a kokaíne ešte predtým, ako mali ísť deti do posteľe*.“

„To znie skvele. Mohla by mi dať jeho číslo? Ešte lepšie by to bolo bez tej šiltovky.“

„Myslela som si, že by sme mohli mať speváka, ktorý by spieval naživo. Niektorý z kolegov si raz najal imitátora Elvissa, volá sa Macclesfield Elvis. Spieva fakt božsky.“

Rhysovi potemnela tvár. „Nechcem, aby mi tam nejaký podradný vypasený chumaj s nagélovanými vlasmi spieval Love me tender. Budeme mať svadbu na Manchesterskej radnici, nie v nejakej *rýchlooddávacej* kaplnke vo Vegas.“

Preniesla som sa cez to, aj keď to vôbec nebolo jednoduché. *Prepáč mi, že z toho chcem spraviť zábavu*.

„Ach. Tak dobre. Myslela som si, že by to ľudí rozosmialo, vieš, rozbehlo zábavu. Koho by si zavolať ty?“

Pokrčil plecami.

„Neviem.“

Jeho útočný a pichľavý pohľad naznačoval, že mi asi niečo ušlo.

„Ibaže... by si chcel hrať ty?“

Zatváril sa, že to zvažuje.

„Hej, myslím si, že by sme mohli. Opýtam sa chlapcov.“

Rhysova kapela. Povedzte mu, že znejú ako Oasis, a zabije vás. Chlapci z Rhysovej kapely nosia iba mikiny a stále sa

pre niečo natáľujú. Obaja vieme jednu vec, ale nikdy o nej nehovoríme: Rhys dúfal, že sa chyťí jeho predchádzajúca kapela, s ktorou hral v Sheffielde, zatiaľ čo táto kapela je len staromládeneckou záľubou. Vždy som akceptovala fakt, že sa o Rhysa budem deliť s jeho hudbou. Len som netušila, že ma to čaká aj na svojej svadbe.

„Možno by ste mohli hrať prvú polhodinku a potom by to prevzal dídžej.“

Rhys urobil grimasu.

„Nebudem s chlapcami nacvičovať a všetko pripravovať na to, aby sme hrali tak krátko.“

„Dobre, môžete hrať dlhšie, ale bude to naša svadba, nie vystúpenie kapely.“

Cítila som, že sa nad nami tvoria búrkové mraky a onedlho udrie hrom. Poznám jeho nálady a tento druh hádok ako svoju dľaň.

„A nechcem tam mať dídžēja,“ dodal.

„Prečo?“

„Dídžěji nemajú vkus.“

„Chceš robiť celú hudbu sám?“

„Môžeme všetko pripraviť na iPod a na počítači. A pustiť náhodný výber.“

„Tak dobre.“

Mala som to nechať tak, kým nebude mať lepšiu náladu, ale neurobila som to.

„Ale pre staršiu generáciu dáme zahrať Beatles a Abbu a podobné pesničky, však? Keď tam budú jačať len pesničky typu *chodte do riti, nebudem robiť to, čo odo mňa chcete*, nepochopia to.“

„Dancing Queen? Ani za svet. Aj keby to tvoj bratranec Alan neviem ako chcel.“ Zošpúlil pery a zamával rukami ako jedna komická postavička z telky, čo asi malo pôsobiť provokatívne.

„Prečo sa musíš správať tak, ako keby to bola nejaká otravná záležitosť?“

„Myslel som si, že chceš mať svadbu podľa našich predstáv, aby to bolo podľa nás. Tak sme sa dohodli.“

„Áno, podľa nás. Nie podľa teba,“ povedala som. „Chcem, aby si sa mohol porozprávať aj s kamarátmi a príbuznými. Mala by to byť zábava pre všetkých.“

Pohľad mi zabľúdlil k zásnubnému prsteňu. Prečo sa to vlastne chceme vziať? Pred niekoľkými mesiacmi sme sa pripili z ouza v jednej gréckej reštaurácii, kde sme oslavovali Rhysov parádny bonus, ktorý mu dali v práci. Pripadalo nám to ako jedna z tých veľkých vecí, na ktorú by sme ho mohli utraťiť. Páčila sa nám predstava svadobnej hostiny a zhodli sme sa na tom, že už by bolo načase. Rhys ma nepožiadaval o ruku, len mi dolial pohár a povedal: „Do riti, prečo nie?“ a žmurkol na mňa.

V tú noc to v tej zafajčenej a hlučnej reštaurácii vyzeralo ako úplne bezpečné, správne a *samozrejmé* rozhodnutie. Sledovali sme, ako brušná tanečnica ťahá penzistov k sebe do tanca a smiali sme sa, až nás boleli bruchá. Rhysa som ľúbila a mám pocit, že pri mojom súhlase som si vravela: koho iného by som si predsa vzala? Áno, náš vzťah vždy sprevádzala nespokojnosť. No presne ako tie plesnivé škvrny vo vzdialenejšom rohu našej kúpeľne, aj náš vzťah by sa naprával len s poriadnymi ťažkosťami, a tak sme sa k tomu vlastne nikdy nedostali.

Hoci sme s tým čakali dosť dlho, nikdy som skutočne nepochybovala o tom, že náš vzťah sformalizujeme. Hoci Rhys stále nosil divoký účes, večnú študentskú uniformu tvorenú špinavými tričkami s obrázkami svojich kapiel, All Stars a roztrhanými džínami, predsa som vedela, že chce ten kus papiera ešte predtým, než sa nám narodí deti. Keď sme prišli domov, obvolali sme svojich rodičov, aby sme sa s nimi ostentatívne podelili o svoju radosť. A možno aj preto, aby sme to už nemohli zvrátiť, keď vytriezvieme. Nebol žiaden mesačný svit, ani neznali sonáty, ale – ako by povedal Rhys – život taký nie je.

Teraz som si predstavovala ten deň, ktorý mal byť najšťastnejším dňom v našom živote, plný kompromisov a potláčanej podráždenosti s Rhysom odmeraným a uzatvoreným v spoločnosti svojej kapely. Tak to bolo aj na našom prvom stretnutí, keď zapadnutie do jeho sveta bolo jedinou vecou, po ktorej túžil môj nevyvinutý srdcový sval.

„Ako dlho bude ešte kapela treťou osobou v našom vzťahu? Keď budem doma s plačúcim dieťaťom, ty budeš preč na skúškach?“

Rhys odtiahol pohár s vínom od svojich pier.

„Odkiaľ zase berieš toto? Čo sa mám stať iným človekom, vzdať sa niečoho, čo mám rád, aby som bol pre teba dosť dobrý?“

„To som nepovedala. Len si myslím, že tvoje hranie by nám nemalo brániť v tom, aby sme spoločne strávili náš svadobný deň.“

„Ha. Potom budeme mať na seba čas *celý zvyšok života*.“

Vraví to, akoby šlo o trest vo väzení s rozbitými sprchami, skorým ranným drilom na dvore a pašovaním kódovaných správ ľuďom zvonku. Nenechá. Ma. Ísť. Von...

Zhlboka som sa nadýchla a pocítila som ťaživú a ostrú bolesť v hrudníku, bolesť, ktorú sa môžem pokúsiť utopiť vo víne. Už to niekoľkokrát fungovalo.

„Nie som si istá, či je tá svadba dobrý nápad.“

A je to vonku. Tá dotieravá myšlienka vybublala priamo z môjho podvedomia do vedomej mysle a pokračovala ďalej, až nakoniec vyšla z mojich úst. Prekvapilo ma, že ju nechcem vziať späť.

Rhys pokrčil plecami.

„Vravel som, aby sme sa vzali v zahraničí. Ty si to chcela spraviť tu.“

„Nie, myslím tým to, že brať sa teraz podľa mňa nie je dobrý nápad.“

„No, bude to vyzeráť sakramentsky divne, keď teraz odvoláme svadbu.“

„To nie je dostatočný dôvod na to, aby sme v tom pokračovali.“

Daj mi nejaký dôvod. Možno ja som tá, ktorá vysielala zúfalú kódovanú správu. Uvedomila som si, že som niečo pochopila, prebudila som sa a Rhys nechápe tú naliehavosť. Povedala som niečo, čo si bežne nehovoríme. To, že ma nechce počúvať, nie je dostatočná odpoveď.

Poriadne si vzdychol, čím vyjadril vyčerpanie z hrozných útrap života so mnou.

„A vôbec, chcela si sa hádať, už keď si otvorila dvere.“

„To nie je pravda!“

„A teraz ma chceš svojím trucovaním prinútiť, aby som súhlasil s nejakým dídžejom, ktorý bude hrať blbosti pre teba a tvojich hlúpych kamarátov, lebo si našťvaná. Fajn. Objednaj ho, urob si to celé po svojom, nemám chuť sa hádať.“

„*Hlúpych?*“

Rhys si odpil z vína a postavil sa.

„Vrátim sa teda k večeri.“

„Nemyslíš si, že to, ako sa na tom nevieme zhodnúť, nám možno niečo naznačuje?“

Opäť sťažka dopadol do kresla.

„Božemôj, Rachel, nerob z toho drámu, mal som ťažký týždeň. Nemám energiu na hádky.“

Tiež som unavená, ale nie z piatich dní práce. Som unavená z úsilia, ktoré vkladám do pretvarovania sa. Chystáme sa utrátiť tisíce libier za tú pretváрку pred všetkými ľuďmi, ktorí nás veľmi dobre poznajú, a z tej predstavy sa mi dvíha žalúdok.

Ide o to, že Rhysovo nepochopenie situácie je pochopiteľné. Jeho postoj sa ako vždy zakladá na peniazoch. *Toto* je o peniazoch, ako obyčajne. Lenže niečo vo mne sa zlomilo. Kúsok mašinerie vo mne sa konečne opotreboval, ako keď nejaká spoľahlivá súčiastka funguje celú večnosť, a jedného dňa sa pokazí.

„Naša svadba nie je dobrý nápad, musíme ju zrušiť,“ po-

vedala som. „Pretože si ani nie som istá, či je dobrý nápad, aby sme boli spolu. Nie sme šťastní.“

Rhys vyzeral trochu zarazene. Potom sa mu na tvári opäť objavil vzdorovitý výraz.

„Ty nie si šťastná?“

„Nie, nie som šťastná. Ty si?“

Rhys zatvoril oči, vzdychol si a počúchal si nos.

„Nie práve v tejto chvíli. Zvláštne, nie?“

„A celkovo?“ naliehala som.

„Čo je pre teba šťastie pri tejto hádke? Poskakovať po lúke ako sfetovaná v priesvitnej blúzke a zbierať sedmokrásy? Potom nie, nie som. Lúbim ťa a myslel som si, že ma ľúbiš dosť na to, aby si sa trochu snažila. Ale očividne to tak nie je.“

„Existuje aj stredná cesta medzi sfetovanými sedmokrásokami a neustálymi hádkami.“

„Rachel, buď dospelá.“

Tradičná Rhysova reakcia na všetky moje pochybnosti bola vždy taká istá: strohé *buď dospelá* alebo *zmier sa s tým*. Všetci ostatní vedia, že vzťahy jednoducho také sú, len ty máš nerealistické očakávania. Predtým som mala rada jeho istotu vo veciach. Teraz som si tým už nebola istá.

„To nestačí,“ povedala som.

„Čo tým chceš povedať? Chceš sa odsťahovať?“

„Áno.“

„Neverím ti.“

Po tom všetkom si neverím ani ja. Je to značné zrýchlenie – počas niekoľkých minút z ničoho až po rozchod. Poriadne som to nafúkla. Možno práve preto nám trvalo tak dlho, kým sme sa rozhodli upevniť náš zväzok. Vedeli sme, že to vynesie určité nevyriešené veci na jasné svetlo.

„Zajtra si začnem zháňať byt.“

„Fakt ti to po trinástich rokoch stojí za to?“ opýtal sa. „Svadba nebude po mojom – čau, maj sa?“

„Tu nejde len o svadbu.“

„Zvláštne, ako sa ťa tie problémy dotýkajú teraz, keď ne-

majú byť veci po tvojom. Nespomínam si na takéto tvoje... *sebazpozorovanie*, keď som kupoval prsteň.“

Niečo na tom je. Môže byť, že som si to všetko vymyslela, aby som získala nejaký dôvod? Sú moje dôvody dostatočné? Moje odhodlanie oslablo. Možno sa ráno prebudím a poviem si, že to bola chyba. Možno sa toto temné, apokalyptické rozpoloženie desivej istoty vytratí ako dážď, ktorý nám stále naráža do okien. Možno by sme zajtra mohli zájsť na obed, načmárať na servítku výber pesničiek, znovu sa začať tešiť...

„Tak dobre... ak to má fungovať, musíme niečo zmeniť. Prestať sa v jednom kuse natahovať. Ísť za psychológom alebo tak.“

Neponúkne mi prakticky nič, a ja ostávam. Asi také pate-tické je moje odhodlanie.

Rhys sa zamračil.

„Nebudem tam sedieť, kým ty budeš nejakému okuliar-natému zadubencovi vykladať, že sa k tebe správam ako ty-ran. Nebudeme tú svadbu odkladať. Buď ju spravíme, alebo na ňu zabudni.“

„Ja hovorím o našej budúcnosti, či vôbec nejakú máme, a jediné, čo ťa zaujíma, je to, čo si o nás pomyslia ľudia, keď zrušíme svadbu?“

„Ty nie si jediná, kto môže dávať ultimáta.“

„Čo je to nejaká hra?“

„Keď si nie si istá po takom dlhom čase, nebudeš si istá už nikdy. Tu nie je čo vysvetľovať.“

„Tvoja voľba,“ povedala som rozochvene.

„Nie, *tvoja voľba*,“ vyštekol. „Ako vždy. Po všetkom, čo som pre teba obetoval...“

To ma vystrelilo do vzduchu. Bol to ten druh hnevu, pri ktorom levitujete dva metre nad zemou, ako keby ste mali na päťach raketometry.

„Ty si sa kvôli mne ničoho nevzdal! To ty si sa rozhodol presťahovať do Manchestru! Správaš sa, akoby to bol môj dlh

voči tebe, ktorý nemôžem nikdy splatiť, ale to je blbosť! Tá kapela by sa aj tak rozpadla!

Nevíň ma z toho, TY SI TO NEZVLÁDOL!“

„Si taký sebecký, rozmaznaný zasran!“ zreval na mňa zase on a tiež sa postavil, lebo kričanie zo sedu nie je nikdy také efektívne. „Ty niečo chceš a nikdy nerozmýšľaš nad tým, čo musia obetovať iní ľudia, aby sa to mohlo stať. Presne to isté robíš so svadbou. Si ten najhorší druh sebca, lebo si myslíš, že ním nie si. A čo sa týka tej kapely, ako sa sakra opovažuješ tvrdiť, že vieš, ako by sa veci vyvinuli? Keby som sa mohol vrátiť späť a urobiť veci inak...“

„Povedz ako!“ zrevala som.

Obaja sme tam stáli a dychčali ako pri mexickej prestrelke so slovami namiesto zbraní.

„Fajn, dobre,“ povedal Rhys nakoniec. „Idem na víkend domov – nechcem ostať tu v tomto svinstve. Začni si hľadať nové bývanie.“

Zvalila som sa späť na gauč a sadla som si s rukami položenými v lone. Počúvala som, ako dupe cestou na horné poschodie a balí si veci do batohu. Po tvári mi tiekli slzy a stekali za výstrih trička, ktoré práve začalo vysychať. Počula som Rhysa v kuchyni a uvedomila som si, že vypína plyn, na ktorom sa varila paprika. Tento kratučký moment rozvážneho uvažovania bol nejakým spôsobom horší než čokoľvek, čo mohol povedať. Ukryla som si tvár v dlaniach.

Po niekoľkých minútach ma vystrašil jeho hlas, ktorý sa ozval hneď vedľa mňa.

„Máš niekoho iného?“

Vzhladla som naňho zakaleným zrakom. „Čo?“

„Počula si ma. Máš niekoho iného?“

„Samozrejme, že nie.“

Rhys zaváhal, potom dodal: „Neviem, prečo plačeš. Veď je to to, čo si chcela.“

Zabuchol za sebou dvere tak silno, že to znelo ako výstrel z dela.

2

V tom šoku z náhleho rozchodu sa okolo mňa ihneď zbehli kamarátky: najlepšia priateľka Caroline a naši spoloční kamaráti Mindy a Ivor, a položili mi tú najsúcitnejšiu otázku: „Chceš, aby sme si spoločne vyšli von a poriadne sa opili?“

Ak išlo o nich, Rhys vždy vnímal mojich kamarátov ako *mojich* kamarátov. O Mindy a Ivorovi vravieval, že *znejú ako hlásatelia z detskej šou*. Mindy je Indka, jej meno je skratkou z Parminder. Vraví, že Mindy je jej belošská prezývka. „Môžem sa medzi vami pohybovať úplne nepovšimnutá. Až na to, že som trochu hnedá.“

Keď ide o Ivora, jeho otec bol zaťažovaný na severské legendy. To Ivorovi vďaka jednej postavičke z istej klasickej rozprávky prinieslo len trápenie. Ivor musel znášať, že ho ragbyoví hráči z nášho univerzitného internátu volajú *motor* a tvrdia, že v intímnych momentoch odľahuje ako lokomotíva (Ivor motor je lokomotíva z rovnomennej rozprávky, pozn. prekl.). Tí istí ragbyoví hráči si z krátkej chvíľe navzájom pili svoj moč a hlien a vyhánali Ivora hore na dievčenské poschodie, a tak sa z nás stala zmiešaná dievčensko-chlapčenská štvorka. Naša platonická spoločnosť v spojení s jeho oholenou hlavou, okuliarmi s čiernymi obrúčkami a láskou k trendovým japonským teniskám často viedla ostatných k predpokladu, že Ivor je gej. Odvtedy sa dal na programovanie počítačových hier, a keďže v tejto profesii sa prakticky nevyskytujú ženy, myslí si, že ho tento mylný názor oberá o vzácne príležitosti.

„Je to úplne neintuitívne,“ zvykne sa sťažovať. „Prečo by chlap obklopený ženami mal byť homosexuál? K Hugovi Hefnerovi sa takto nesprávali. Zrejme by som mal celý deň chodiť v župane a papučiach.“

V každom prípade som nebola celkom pripravená čeliť spoločnosti v kokteilových baroch, takže som navrhla pijatíku v domácom prostredí, ktorá je určite smrteľnejšia.

Jednoznačnou voľbou na stretávku je vždy Carolinin dom v Chorlton, pretože na rozdiel od nás ostatných je vydatá a ten jej je úžasný (Myslím dom, nie manžel, ale tým nechcem znevažovať Graema. Vtedy bol preč na jednom zo svojich tradičných chlapských víkendov, na ktorých hrajú golf.). Caroline je veľmi dobre platenou účtovníčkou v jednom veľkom reťazci supermarketov a je správna dospeláčka. No fakt je, že ňou vždy bola. Na univerzite nosievala prešívané vesty a bola členkou veslárskeho klubu. Keď som pred ostatnými vyjadrila svoj úžas nad tým, že dokáže vstať skoro ráno a cvičiť po prepítej noci, Ivor mi ešte stále podnapitý, odpovedal: „Ona je extra trieda. Normanské gény. Potrebuje zdolávať prekážky a víťaziť.“

Možno mal s jej pôvodom aj v niečom pravdu. Je vysoká, má blond vlasy a orlí nos. Vraví, že vyzerá ako mravenčiar. Ak je to tak, potom je to mravenčiar spojený s Grace Kellyovou.

Mojou úlohou bolo krájať citróny a sypať soľ na okraj pohárov na Carolininej dokonale čistej vyleštenej čiernej kuchynskej linke z umelého kameňa, zatiaľ čo ona mixovala tequilu, ľad a Cointreau v jablkovozelenom mixéri. Medzi tými ohlušujúcimi zvukmi nás Mindy zo svojho kráľovského miesta na gauči ako obyčajne obdarovávala svojimi tradičnými životnými múdrosťami.

„Rozdiel medzi tridsiatkou a tridsaťjednotkou je rozdielom medzi pohrebom a trúchlením.“

Caroline začala miešať margaritu.

„Tridsiate narodeniny sú ako pohreb?“